

ת"ד 4823/03 - מדינת ישראל נגד בר סרדוניה

בית משפט השלום לערבותה במחוז תל-אביב (בת-ים)

20 אוקטובר 2022

ת"ד 4823-03 מדינת ישראל נ'

סרדוניה

לפני כבוד השופטת שריית קריספין

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י בא כוחה עו"ד מחאמיד

נגד

בר סרדוניה

הנאשם

ע"י בא כוחה עו"ד ערץ

ចור דין

ביום 29.11.21, הודה הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוון, לפיו, ביום 20.12.20, בשעה 17:30 לערך, נגש ברכב בבת ים, ברחוב שלום אש, מכיוון צפון לכיוון דרום, הגיע לצומת עם רחוב מבצע סיני, החל בפניה שמאלת כאשר בכיוון נסיעתו מעבר ח齐יה ולא אפשר להולך רגל, מר יפים שוקלניק, ליד 1941, שחצה את מעבר הח齊יה שבנדון, מכיוון שמאל לימין פניתו הנאשם, להשלים חצייתו בבטחה, המשיך בנסיעה מהירה, פגע בו עם חזית הרכב והטיחו לעבר הכביש.

מיד לאחר התאונה, האיזה הנאשם את רכבו ונמלט מזירת התאונה, תוך שהוא מותיר את הולך הרגל מאחור, שרוע על מעבר הח齊יה במקום. להולך הרגל, שפונה לבית החולים, נגרמו חבלות בגפיים התחתונות.

הנאשם אוטר לבסוף באמצעות פעולות חקירה שביצעה המאשימה.

תחילה, כפר הנאשם באחריותו לגורם התאונה ולבירית ההפקרה, אך בהמשך, בחר לחזור בו מכפירותו ולהודות במיוחס לו בכתב האישום המתוון, תוך שהוא הסכימו על קבלת תסקירות שירות המבחן וחווות דעת הממונה על עבודות השירות בעניינו של הנאשם וכן הוסכם כי המאשימה תגביל עצמה לעתירה של 9 חודשים מסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות ארבע שנים פסילה בפועל, מסר מותנה ופיתוי להולך הרגל ואילו ההגנה תהיה חופשיה בטיעוניה.

ביום 28.7.22 קבע הממונה על עבודות השירות כי הנאשם כשיר לריצויו עונש מסר בעבודות שירות ואילו ביום 28.8.22, ניתן תסקירות שירות המבחן בעניינו של הנאשם.

ביום 6.9.22, טענו הצדדים לעונש, כמפורט בפרטוקול הדיון.

בהתמצית, עתירה המאשימה לתשעה חודשי מסר בעבודות שירות, ארבע שנים פסילה בפועל, מסר על תנאי ופיתוי להולך הרגל, תוך שב"כ המאשימה הדגישה את חומרת העבירה, העריכים המוגנים בהם פגע הנאשם באופן התנהגותו, התייחס למתחם ענישה במקרים דומים ולפסיקה רלוונטית.

בהתמצית, עתיר הסגנון לעונש של עבודות לתועלת הציבור ולחילופין, תקופת מסר קצרה, של חודש עד חודשיים,

עמוד 1

© verdicts.co.il - זו כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

שתורצזה בעבודות שירות ופסילה בפועל לתקופה שבין 6 ל-12 חודשים. עיקר טענותו של הסגנור עסקו בהשוואה בין כתבי אישום בגין עבירות על תקינה 144 (א) לתקנות התעבורה, בנسبות דומות או זהות, לשיטתו של הסגנור, לניסיונות המקירה שבפני ולפסקי דין שניתנו במקרים אלה. הסגנור התייחס לכך שבחותב האישום המתוקן, לא יוכסה לנאים הוראת חיקוק שענינה רשלנות זאת, אף כי הנאשם הודה באחריותו לגורם תאונת הדרכים.

ה הנאשם עצמו טען כי הוא מצטער, למד הרבה דברים במהלך המשפט ובעיקר את הליך שיש לנוהג בזיהירות בכיביש ושהזה לא ממשך", כפי שהגדיר.

דין והכרעה

סעיף 64(ב) לפకודת התעבורה קובע כדלקמן:

"נווה רכב המעוור בתאונה שבה נפגע אדם, ולא עבר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה, או עבר כאמור ולא העזיק עזרה, דין - מסר שבע שנים."

ה הנאשם נתן את הדיון, בין היתר, על עבירה מהחמורות שבפקודת התעבורה- הפקרה. דהיינו, אם לא די ברשלנותו בנהיגתו של הנאשם, שהובילה לפגיעה בהולך הרגל, אף כי יכול היה, במקרה, למנוע את התאונה, הוסיף הנאשם פשע על פשע ונמלט מזרית התאונה, תוך שהוא מותיר את הנפגע מוטל על הכביש. העובדה כי המאשימה השמיתה, בשגגה יש לשער, את סעיף הרשלנות מכתב האישום המתוקן, אין בה כדי לגרוע מהמתואר בעבודות כתוב האישום לגבי אופן נהיגתו של הנאשם, עובר לתאונה והתנהגותו לאחריה.

מדובר בהתנהגות איתה יש להוקיע ולגנות בכל דרך אפשרית, שכן, יש בה משום פגיעה קשה בערכיהם המוגנים של שמייה על בטחון הציבור, סolidריות חברתית ושלטון החוק.

לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט נדרש לבחינת הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, מדיניות הנהוגה ובחינת הנסיבות הקשורות בבחירה העבירות. לצורך קביעת העונש הראוילו לנאים, בית המשפט נדרש לבחינת הנסיבות אשר איןן קשורות בבחירה העבירות ובכלל זה נתוני הנאשם ונסיבותיו האישיות.

בע"פ 1789/14 נחמה נגד מדינת ישראל, נאמר:

"הערך המוגן בעבירות הפקרת הוא "חובגה המוסרית החלה על אדם המעוור באירוע פוגעני לסיעע לנפגע", לדאוג לשלוומו, ולהציג את חייו" (ע"פ 5867/09 קרביאשווili נ' מדינת ישראל, פסקה 10 לפסק דין של השופט א' פרוקצ'יה (2010)). באמצעות עיגונה של עבירה זו בפקודת התעבורה קיבל עורך זה, המגולם את עקרון הסולידריות החברתית, עיקרון הכרחי לקיומה של חברה תקינה, ביטוי בדין, והפך מוחובה מוסרית גרידא לחובגה משפטית, מעין "לא תעמד עלدم רעך" (ויקרא, י"ט, ט"ז) בממד מחמיר (בממד אחר ובנסיבות אחרות, ראו חוק לא תעמד עלדם רעך, תשנ"ח-1998). בנוסף, עבירה זו נועדה גם למנוע מצב בו הנהג המעוור בתאונה חמוך מאחריות, על-ידי הימלטות של "פגע וברוח", ובקביעתה יש כדי לסיעע לרשות האכיפה באיתור האחראים לתאונה (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל (2006)). בשל הערך המוסרי-חברתי המעניין בעבירה זו, לצד התכלית החשובה של הבאת עבריינים לדין, נקבע בדיון עונש מחמיר, שאף הוומר מאוד בסיסodo בתיקון החוק מס' 101 בתשע"ב-2011. אף הפסיקת הצברפה למגמה זו בהציה רף ענישה מחייב בעבירות מעין אלה (ע"פ 2247/10 ימי נ' מדינת ישראל, פסקה 62 לפסק דין של השופט עמית (2011)).

..אוסיף, כי במסגרת השיקולים לקבעת מתחם הענישה יש גם להביא בחשבון, בנוסף לשיקול המוסרי ול碼ד האכיפה, את הפיתוי הגדול להימלט ממוקם עבירה, המהווה חלק אינגרנטי מכלול עבירות ההפקרה. לשיקול זה חשיבות גם במשפט העברי; כך למשל קובע הרמב"ם במורה נבוכים (ג', מ"א, מהדורות מיכאל שורץ), בין כללי הענישה "והשלישי, חומרת התפתחות לדבר. כי מדובר שהאדם מתפתח לעשותו - או מפני שההתאהה מגרה אותו לעשותו, או מפני שהוא רגיל לעשותו, או מפני שקשה מאוד לא לעשותו - הוא לא ימנע אלא אם צפוי לו דבר חמוץ. והרביעי הוא הקЛОות לבצע את המעשה בהיחבה ובסתור, באופן שאחרים לא ירגשו בו. להרטיע מזה ניתן רק בעונש כבר וחמור" (ראו גם ע"פ 9628/09 שערבי נ' מדינת ישראל, פסקה ח' לפסק דין (2009)). דברים אלה של הרמב"ם כמו נכתבו לעניינו".

בעפ"ת 13-11-2002 חטיב נגד מדינת ישראל, נאמר:

"... על הפוגע חובה לעצור במקום התאונה כדי לעמוד, באופן אישי, על תוצאותיו ולהושיט עזרה כפי יכולתו ובהתאם לנסיבות המקירה. ... מהמטרות העומדותיסוד עבירות ההפקרה, ... הן להבטיח מתן עזרה מידית לנפגע התאונה על מנת לשמור על חייו ו גופו, זה הוא הרובד הרפואי, והן למנוע מהנהג לחמוך אחראיות ולסייע לרשות האכיפה לברר כיצד נגרמה התאונהומי אחראי לה, וזה הוא הרובד המשפטי-מוסרי. מטרות רפואיות, משפטיות ומוסריות אלה, גוזרות אף את מה שיש לצפות מהנהג הפוגע. ... כל מקרה ומקרה לפיו נבחן נסיבותיו וכל מקרה ומקרה לפי הנסיבות הרלוונטיים ובכפוף לאילוצים הקיימים, הן האובייקטיבים והן הסובייקטיבים, שאף בהם נכון ו ראוי להתחשב. עיקר הדבר הוא, כי חובתו של הנהג הפוגע לעצור ולהושיט עזרה אינה עניין טכני או פורמלי והוא לא נועדה להתבצע למראית עין בלבד. המזופה מהנהג הפוגע הוא למלא את חובתו המוסרית והאנושית הבסיסית, מתוך דאגה אמיתי וכנה לגורלו של הנפגע. שם שנפסק כי "עצירה" לעניין עבירות ההפקרה אין פירושה "עצירה פיזית" או "עצירה קינטית", אלא עצירה "אמיתית" שמטרצה לעמוד על תוצאות התאונה (ראו רע"פ 10212/04 מן נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 5.1.2005), כך גם החובה לעצור ולהזעיק עזרה אינה מתקינה עת שהנהג מגלה אדיות לגורלו של הנפגע, לרבות משום שהוא מרשה לעצמו להניח כי אחרים מטפלים בו או יטפלו בו.

כיווץ בכך, החובה לעצור ולהזעיק עזרה אינה מתקינה, גם אם מסיבה כלשהי הנהג נאלץ לעזוב את מקום התאונה, עת שהנהג נמנע מלהעשות את המינימום המזופה ממנו, דהיינו, להתקשר באופן מיידי לכוחות ההצלה ולהסיגר עצמו למשטרת, וכל זאת בזמן אמת".

באשר למתחם הענישה המקבול במקרים דומים, להלן ההחלטה שהוגשה על ידי ב"כ המאשימה:

רע"פ 16/1670 עוידה נגד מדינת ישראל, שם דחה בית המשפט העליון ערעור שעניינו, מתחם ענישה של 6 ו עד 36 חודשים מאסר, 5 שנות פסילה ורכיבי ענישה נוספים וזאת כתוצאה של פגיעה בקטין, שרכב על אופנים במעבר ח齊יה ועדיבת המקום.

ע"פ 59/14 פרלמן נגד מדינת ישראל, שם דחה בית המשפט העליון ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז, שקבע מתחם ענישה של 8 ו עד 30 חודשים מאסר בפועל ו גזר 8 חודשים מאסר בפועל וחמש שנות פסילה בפועל, בנסיבות של פגיעה בהולכת רגל שנחבלת חבלות של ממש וחזרה של הנאשם לזרת התאונה תוך פרק זמן קצר תוך שכבוד הש' ג'ובראן קובע כי עבירות ההפקרה במרקחה שבנדון, נعتبرה בסיבות שאין מן החמורויות, אך אין מקום להתערב בגורם עמוד 3

ע"פ 1825/14 סרחאן נגד מדינת ישראל, שם דחה בית המשפט העליון ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז, שקבע מתחם ענישה של 6 עד 36 חודשים מאסר בפועל וגור 8 חודשים מאסר בפועל ו-3 שנות פסילה בפועל, בגין מתחם העונש הולם-ראה בעניין זה ע"פ 512 פלוני ב' מדינת ישראל, ע"פ 19/1901 אסולין נגד מדינת ישראל עוד. עם זאת, בית המשפט נדרש לקבוע את מתחם העונשה הראו, אך "בית המשפט אינו קובע מתחם במובן הפורמלי שנקבע בתיקון 311, אלא לשם קבלת מידע והקשר לעונש שראו לקבוע בהסדר טווח"- פס"ד אסולין לעיל.

ע"פ 5516/15 ניראת נגד מדינת ישראל, שם דחה בית המשפט העליון ערעור על גזר דין של בית המשפט המחויז, שקבע מתחם ענישה של 9 עד 30 חודשים מאסר בפועל וגור על הנאשם 10 חודשים מאסר בפועל ו-3 שנות פסילה בפועל, בגין מתחם העונש הולם-ראה בעניין, בלי אחראיות לגורם התאונה עצמה.

בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, הרי שאון הלימה זהה בין טווח העונשה כפי שהוא מוצע במסגרת הסדר הטיעון לבין מתחם העונש הולם-ראה בעניין זה ע"פ 13/512 פלוני ב' מדינת ישראל, ע"פ 19/1901 אסולין נגד מדינת ישראל עוד. עם זאת, בית המשפט נדרש לקבוע את מתחם העונשה הראו, אך "בית המשפט אינו קובע מתחם במובן הפורמלי שנקבע בתיקון 311, אלא לשם קבלת מידע והקשר לעונש שראו לקבוע בהסדר טווח"- פס"ד אסולין לעיל.

באשר לפסיקה שהגישה ההגנה, מדובר בפסקה שאינה רלוונטית ל谋קרה שבפני, שכן כלל פסקי הדין עוסקים בעבירות על תקנה 144 (א) לתקנות התעבורה ולא בעבירות הפקחה, כמו בעניינו של הנאשם.

הסגור בחר להקדיש את עיקר טיעונו לכך שכותב האישום כנגד הנאשם הוגש בגין עבירה על סעיף 64 (ב) לפקודת התעבורה ולא בגין עבירה על תקנה 144 (א) לתקנות התעבורה, כאלו לא הנאשם עצמו בחר להודות במינויו לו כותב האישום המתוקן, לאחר שהתיק כבר נקבע לשםית ראיות.

הסגור הגיע את הנחיות פרקליט המדינה בכל הנוגע להבhana בין עבירות על סעיף 64 א לתקנה 144 לעיל ושב וטען כנגד שיקול הדעת של המאשימה.

בכל הנוגע לניסוח כתוב אישום, נאמר בפסקה כי למאשימה שיקול הדעת בניסוחו וקביעת סעיפי האישום. ראה לעניין זה **בג"ץ 8814/18 קובי אمسلم שלו נגד מדינת ישראל:**

"עשרות, אם לא מאות פעמים, נאמר בפסקתו של בית משפט זה, כי נקודת המוצא היא, שלתביעה מסור שיקול דעת מקטזועי רחב בסוגיות שונות הנוגעות להליך הפלילי על כל שלביו, החל מהחקירה, דרך הגשת כתב האישום וכלה בששלב הערעור. התערבותה בשיקול דעת הרשותה תיעשה במסורת ובמקרים חריגים ונידירים בלבד, כאשר ההחלטה הנדרונה לוקה בחומר סבירות קיצוני (ראו, לדוגמה, בג"ץ 16/2049 פלוני ב' פרקליטות המדינה (המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין), [פורסמת בנובו], פסקה 7 והאסמכתאות שם (6.7.2017); בג"ץ 15/2303 חנkickיב ב' פרקליט המדינה, [פורסמת בנובו] פסקה 8 והאסמכתאות שם (7.4.2015); בג"ץ 15/1019 פלוני ב' פרקליטות מחוז תל אביב פלילי, [פורסמת בנובו] פסקה 10 והאסמכתאות שם (17.7.2015)). הפסקה עמדה על כך כי "החלטה לגבי אופן ניסוח כתב אישום היא במובנה מסווג החלטות שבלייבות הסמכות ושיקול הדעת של התביעה" (בג"ץ 18/1991 בן טובים נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל, [פורסמת בנובו] פסקה 5 (20.3.2018) (להלן: עניין בן טובים)."

כל שהסגור סבר כי החלטת המאשינה "ЛОКАה בחוסר סבירות קיצוני", הרי שלא הייתה כל מניעה להביא את הריאות בפני בית המשפט, לבחינותו, קל וחומר מקום בו מועד ההוכחות כבר נקבע.

ההגנה בחרה שלא לעשות כן וחזקתה שנסקלו כל השיקולים הרלוונטיים להגנת הנאשם, בטרם חזרתו מכפירה והציג הסדר הטעון בפני בית המשפט ומשלב זה, לא עומדת עוד לנאים הזכות לטעון כנגד העבירות בהן בחר להודות ושוב, משיקולי וטעמי שלו בלבד ומבל' שבית המשפט נחשף לחומר הריאות.

מכאן וכפי שנקבע בפסקה לעיל, הרי שמתחם הענישה הראי כולל רכיב של מאסר בפועל, בין בעבודות שירות בניסיבות קלות יותר ובין מאסר ממשי, בהתאם לנסיבות מחמירות, לתקופה שבין 6 חודשים ועד 36 חודשים, פסילה בפועל לתקופה שבין 24 חודשים ועד 5 שנים ורכיב עונישה נוספת.

לפיכך, מצאתי כי הסדר הטעון שגובש בין הצדדים עומדים מתחם הענישה הראי ויש מקום לאמצנו, אם כי לא אוכל ליתן משקל ממשי לטענות הסגורה בדבר העונש הראי לנאים במסגרת טווח הענישה המסוכם, שכן, לא הובא בפני אף לא פסק דין אחד, שענינו עבירה על סעיף 64 א לעיל ולא על תקנה 144 (א) לעיל, התומך בעונש מאסר של 30 עד 60 ימים ובעונש פסילה של עד 12 חודשים, כפי שטען הסגורה.

באשר לניסיות שאין קשרות בביצוע העבירה, אזקוף לזכות הנאשם העובדה כי בחר, בסופו של יומם, לקחת אחריות ולהודות במיחס לו וכן את עברו התעבורי, כולל 5 הרשעות קודמות, משנת 2016, דהיינו, עבר תעבורי תקין.

تفسיר שירות המבחן סקר את נסיבות חייו של הנאשם ובתמצית ומבל' לפגוע בצענת הפרט, נראה כי לנאים עבר נורמטיבי ובמקביל, משיכת מגיל צער לנושא המוטורי, מהוות עבورو מקור לרוגושים וביטחון וכי התנהלותו בזמן התאונה, משקפת את קשייו להתמודד עם מצבו לחץ. עוד נאמר, כי הנאשם אינו בשל להליר טיפול בשלב זה, אם כי הכיר בפגם המוסרי שבתנהגותו. המלצת שירות המבחן הייתה לעונש של מאסר בעבודות שירות.

לטעמי, עונישה מחמירה ומאוזנת, מתחייבת במקרה זה, על מנת להרטיע את הנאשם ואחרים, מלעbor עבירות הפקרה, על כל חלופותיה.

לאור כל האמור לעיל ולאחר ש核实תי את כלל השיקולים לקולא ולהומרא, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשם לשמונה חודשי מאסר, אשר ירצו בעבודות שירות, על פי חוות דעת הממונה על בעבודת השירות.

ה הנאשם יתיצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 22.11.7, עד השעה 08:00, בהתאם לקביעת הממונה.

2. פיצוי סמלי לנפגע, מר יפים שקולניק ת.ז. 114119973 מרחוב אילת 3 בת ים, בסך 8000 ש"ח או 80 ימי מאסר תמורה. הפיצוי ישולם עד ולא יותר מיום 23.1.2022 על פי אחת האפשרויות להלן:

יובהר כי התשלום יוכל להתבצע בחלוף לא פחות מ-72 שעות ממועד מתן גזר הדין.

הנאשם מזוהה כי אי תשלום במועד ولو של אחד השוברים, יוביל לתוספת ריבית פיגורית וככלל, בית המשפט לא יعتיר לבקשת לביטול ריבית הפיגורית, למעט במקרים חריגיים.

3. פסילה בפועל למשך 28 חודשים בגיןו 9 חודשים פסילה מנהלית ושיפוטית שRICTה הנאשם הנאשם בתיק זה. רישוון הנהיגה יופקץ לא יותר מיום 4.12.22 ساعה 10:00.

על הנאשם להפקוד את רישוון הנהיגה בנסיבות בית המשפט לא יותר ממועד שנקבע לעיל. הוה ולא יפקוד רישויונו - יחשב הנאשם כמו שנוהג בזמן פסילה ולא יחול ממנו הפסילה.

4. אני דנה את הנאשם ל - 12 חודשים מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על עבירות על סעיף 64 לפકודת התעבורה על כל חלופתו, עבירות על תקנה 144(א) לתקנות התעבורה וכן על עבירות של נהיגה ללא רישוון נהיגה תקף מעלה לשנתיים ונוהגה בזמן פסילה.

5. 6 חודשים פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

המציאות תעביר עותק הפרוטוקול אל הממונה על עבודות השירות.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' תשרי תשפ"ג, 02 אוקטובר 2022, במעמד)nוכחים.